

גרי שוחרת מחשבה אחת פעמים הרבה, פועלת אינטינקטיבית, אף בלי השגת שום טעם.

ח) על כן, אם יחשוב האדם פעמים הרבה, בಗנותם של הגאות, חמדת הממון, ביטול תורה, וביטול תפילה, ואפילו בלי שום חידוש כלל, יפעלו הדברים עליו הרבה. באופן זה אפשר לפעול על פנים הלב אף בלי הסבר כלל, רק בחזרות הדברים במחשבתו או בדברו פעמים הרבה.

ט) אמנם עיקר נקודת הcobד היא, כי עלית הרצונות השפלים של נפש הבהמית אל נפש השכלית המה הם הקובעים בנו את הרצון שלא ללמידה מוסר ושלאל להתבונן, ח"ו. וכבר ב"ה ביררנו במאמר "באור עניין הטמתום" שהרצון שלא להתבונן זהו גדר טmetom הלב.

יום הכהורים (א) : מקוה ישראל ה.

"אר"ע אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהריןומי מטהר אתכם,
אבייכם שבשמים . . . מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים, כד
הקב"ה מטהר את ישראל" (יומא פ"ה).

גדר המקוה הוא, שיוצאים לגמר מעולם השקר, יוצאים מעוז לגמרי דאפי' השערות יהיו בתוך המים. ותמים בחו' תורה כדיוע, וכנisa למקוה היי' כnisah לגמר התורה. ולא זה בלבד, אלא בהיותו בתוך התורה צ"ל בדוקות גמורה, שלא תהי' אפילו חיצזה קלה ביןו ובין התורה. והتورה שנכנס לתוכה צ"ל רוחנית לגמר בלי שום מחשבת עוז"ג. הנה, מים שאובין פוסلين את המקוה, כי כבר נכנסו המים אל כל שענינה לשימוש עוז"ג, ע"כ פסולת הכלים את הנמים, ואפילו אם הכוונה היתה למען המקוה שהיא רק לטורר, ופעמים שפוסלין גם את שאר המים שלא היו שאובים. וכן נפסלת המקוה בזוחلين, שהמים מתמעטים, ואף שהם עדין כשיעור, מ"מ בחו' התמענות המים בהם, ורק למי מעין אשר תמיד מתחדשים ובאים ליש פסול של זוחליין. וכן יש פסול בדברים הרואים לקבל טומאה, כי השיקות אל אפשרות הטומאה כבר מעכbat בפני הטהרה.案 אלה הם גדרי הטבילה, שהיא בחינת הדבקות הגמורה בתורה.

והי' שהקב"ה מקוה טהרה לישראל, כשהישראל דבקים בו לגמר, עד שבקרב לבם יכירו שאין אחר זולתו כלל. ביזה"כ אין יצה"ר שלוט, ע"כ או הדבקות בהשיית שלמה יותר, וכאלו כביכול, ישראל טובלים בהקב"ה. נפלאים הדברים מאד.

יום הכפורים (ב): שודך לשטן

כמה פעמים בררנו עניינים בביור גדר ה"שודך לשטן" המוזכר בחז"ל ובראשונים. (עי' למשל, רמב"ן פ' אחרי מות בענין שער לעוזול). אמנם בזה ביור בהיר ביתה.

הו כתבנו לעיל במאמר "קשיות עורף" את גדרי מדה מגונה זו, כי כמו הקפוץ כל שידחו עליו יותר, גם כח המנגד יוגדל, וכן העקשנות היא הקפוץ שברוחניות, וכל שירותו ההורחות והבירורים, אז אדרבא, יתקשה העורף יותר וייתר, עי"ש היטב מש"כ בדבריםஇiomים בזה.

ע"כ במלחמת היצר צריך ללחום בערמה הרבה, שלאiba עם היצר למלחמת פנים בפנים. כי במלחמת פנים בפנים, הרי ידוחוק ע"ג הקפוץ, וישוב הקפוץ לדוחק אותו כל עוד יותר. ומן העצות היותר מוצלחות בזה הוא להשביע את העקשנות באיזה דבר קטן חיוני, שייהי נראת כאילו ח"ז מט צדיק לפני רשות, ויצליה לרמות את הט"א ולהחל את העקשנות המחרבת. וזה גדר שודך לשטן, שכונתו לש"ש ממש.

גדר שער לעוזול, הנה צריך להיות ממש כמו השער לה', שון במראה בקומה ובדים, ונבחר ע"פ גורל, ונקראשמו לעוזול, ומובילים אותו לשם, ממש כאילו היה ח"ז קרבן לשערים ולס"א; וכאילו לאמור, שכמו שיש שער לה', כן יש שער לס"א ח"ז, בלי שום הפרש, ואין שום חשיבות בזה יותר מזה. באמת, מקרים גם של עוזול לה', כי כך מצוות ה' שיזורקוו ממש, אכןם. ורקיים רצון ה' עושים, ועי' רמב"ן דהוי לגמר בכוונה לה' ממש, וגם הרוי השער לעוזול מכפר על רוב העבירות, וא"כ בודאי של קדושה הוא לגמר. ואם תשאל, א"כ למה כל העסק הוא כאילו מקרים אותו לס"א? על זה התשובה, דהיינו לרכך את העקשנות, ע"י מה שמרמים אותה, ע"י שהרושים החיוני הוא כאילו עושים לס"א; ודין בזה, כידוע, בענין היצה"ר, שכשם שהוא מרמה, כן בהשתמש בכליו ודרך, אפשר בכך לרמות גם אותו.

והי' דוא"ל שנותנים שודך לשטן כדי שלא יקטרג, דוגה הקטרוג, והוא ענין הסתת היצר עצמה, וכיון שידמה השטן שמלאים את רצונו כידוע, הוא ענין הסתת היצר עצמה. והוא שידמה השטן למפרנסת לא יוסיף לבלב הסתותיו בעת עובdot ה'. הרי זה ממש כעזה המפורסת שבסבאה היצר באמצעות הלמוד, ואומר לנו להפטיק וללכט בדבר עניין נחוץ, נשיב לו, שבודאי העניין נחוץ, והלווד נלה, אבל נדחה קצת לשעה מאוחרת יותר, ובינתיים נלמד. עי"ז תדרה הסתתו לגמר.

המקטריגים שיש להם חלק במצוה ושייר לעוזול יוכיח... ומכאן תבין כי בכל מצוה ומצוה צריך לעשות רמז למדת הדין, כדי שלא יקטרג עליינו...". וברור הוא, דהינו כנ"ל שאין הכוונה ח"ו שיעשו מה לס"א ממש, וכש"כ רמזו לעגל, كانوا מחשבו ח"ו לדבר ממש, אלא לשכך את קשיות העורף והעקבנות כנ"ל.

זה ומפניו גדר זה של שוחד לשטן הרבה פעמים בדבריהם ז"ל, וביחוד בזוהר. וא"ל עוד (חולין ק"ט ע"ב) "כל מה אסור לנו רחמנא שרא לנו דוכתי..." אסור לנו בשר בחלב שרא לנוethyl וכו"ו וכו". ולכארוה צריך להבין מהו הצורך בזוהר. אבל העניין, כי אם קשה לו לעמוד נגד הסקרנות לדעת איך יטעמו כל מאכל ומאכל וכל תאوة והתאה, (ועי' מש"כ לעיל במאמר זכרונות (ב) – פ' ציצית), ואם ידחקוו לבב תהיה לו עצה של היתר לטעם מעין אותו טעם, הנה תגדל עקשנותו ותתגבר התאה. משום זה פירשו לנו רוז"ל, שככל מה שאסורה תורה יש גם בהיתר, ואו תשקע העקבנות.

אמנם צריך לזכור תמיד, כי אותן הoitיות הקלים במא שמותר, צריך שיהיו רק לש"ש גמור, ואז יצילה. אבל כשרצונו להקל בדברים, מטעמים של תאות ועצלות, אז אדרבא יתגבר כה הס"א בויתורים הם: "ואם גם דבר היתר הוא, הלא פי' הרמב"ן, שיוכל האדם להיות "גובל ברשות התורה", אלא צריך ללחום נגד הקולות מכל האפשר, ואז נזכה לסת"ד באמת. וכך צריך להתחזק בלמוד התורה בעמל העיון והתמדה אליבא דамת. ורק כדי להתחזק לקבוע את עצמו להתבונן במוסר ע"פ מבט האמת בכל יום, אז אף נתחיל לראות בלבותנו את אור האמת שלא ראיינו עד עתה ונשמע ע"פ קרבנו אמתויות שלא שמע לבבנו עדיין. בהתחזקות והתעוררות זוכין לסת"ד, ובבט האמת זוכין לגאולה.

זה ומי יתגלו יומם הכהנים (ג): בין אדם לחברו

כבר כתבנו במא' יוד"ב (א) שענין יוד"ב הוא היציאה לגמורי מבחי העווה"ז, לדבק בו ית' בלבד. בדבוקות זו האדם נדבק בשורש, ומעורר את התשובה העליאנה, דהיינו שומריך את חייו "ואהשובה אליכם", שהקב"ה משפיע ללב השב את אור התשובה השלמה. ועי' מש"כ בזוהר לעיל עמ' 242. והנה לש"ש עניין דבוקות זו אלא בכח' ואחדות. כמו שהוא ית' אחד, כשהוא צריך להיות הדבק בו ית' ג"כ באחדות בלי שום פירוץ בחוכו (כמש"כ "והלכת